

скупштина дошло до модела парламентарне владавине и демократије каква постоји и данас. Представнички систем власти се развио из доктрине која (уместо народне суверености) истиче националну сувереност – сувереност нације као своје полазиште и основу. То је пре свега учење француске правне школе које најбоље представља њен класик Каре де Малер који је у своје време доказивао да представнички систем полази од система националне суверености или, обрнуто гледајући, да национална сувереност нужно води представничкој влади. Модерна држава је неодвојива од представничког система (демократије) и такав систем је у ствари облик остваривања суверености нације или, другачије речено, то би био механизам у коме нација врши власт преко изабраних представника којима додељује овлашћења у вршењу те власти. У овом систему представничке демократије се јасно разликује титулар власти нација и њени представници који власт врше у њено име. Тако претпоставку постојања представничког система чине слободни и демократски избори у којима народ (нација) може слободно да изрази своју вољу и изабере оне који ће га представљати у вршењу власти. Но у овом савременом друштву представничког типа (демократије) ови избори се не могу замислити без учешћа политичких странака које чине основу механизма представничког система и без којих је немогуће образовати представничке органе власти. То је добро запазио и наш Слободан Јовановић, када је констатовао да су странке неодвојиве од избора, да су се појавиле са признањем бирачког права грађана те да су оне те које управљају изборима јер кандидате о којима се гласа оне истичу. Представничка демократија је настала и развијала се на недостацима непосредне демократије јер је пракса показала да је у модерним пространим и многољудним државама технички немогуће сакупити све људе на једном месту да врше власт и доносе најважније државне и политичке одлуке од значаја за њихов живот. Такав облик демократије је био могућ само давно у античким државицама – полисима, али изузето и данас у неким мањим швајцарским кантонима где се грађани повремено сакупљају на својим скупштинама (Landsgemeinde) као и у облику градских (town meetings) или сеоских зборова у локалним заједницама САД. Такође, у прилог представничке демократије се наводи и Монтескијев аргумент по коме народ није способан да непосредно врши власт, већ да је у његовој моћи само да бира своје представнике који су способни да расправљају о стварима за које он (народ) сам није дорастао. Идеју представништва су заступали и величали и други теоретичари и писци указујући на њене врлине и предности. Тако Н. Бобио мисли да је представничка демократија рођена на идеји да су грађани као носиоци јавне функције у стању да